

KERESZT+RE FESZÍ+VE

ERDŐSS ALEX

ERDŐSS ALEX
KERESZTRE
FESZÍTVE

ERDŐSS ALEX
KERESZTRE
FESZÍTVE

Erdőss Alex: Keresztre feszítve

©Erdőss Alex, 2025

Szerkesztés: Schmelczér Klaudia

Tördelés és korrektúra: Tira Nael

Borító: Chris Covers – <https://www.facebook.com/ChrisCoversDesign>

Szerző elérhetősége:

<https://www.facebook.com/erdoss.alex.writing>

Kiadja: Fairbooks Kiadó és Írói Műhely, 2025

www.fairbookskiado.hu

Felelős kiadó: Turai Angéla

Lajosmizse, 2025

Készült az EPDB Nyomtatási Központ Zrt.-ben

Felelős vezető: Gellér Ágoston József vezérigazgató

www.epdb.hu

Telefon: 1/371-4630

E-mail: konyvgyartas@epdb.hu

ISBN: 978-615-6681-52-2

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

*Kittinek
Sophie-nak
Vikinek*

Tirának -- Hol lennék nélküled?

Páromnak -- Mert ezt is kibírtad

Lacinak, a Mozaikból -- A segítségért

Mozaik Közösség
<https://www.mozaikkozosseg.org/>

*A történet fikció
Úgy is mondhatnánk, egy alternatív univerzum
Vagy annyira talán mégsem
Bármiféle egyezés a valósággal nem biztos, hogy a véletlen műve
A többi viszont a szerzői fantázia szüleménye*

Keresztre feszítve playlist

Korn – Alone I Break

Breaking Benjamin – Failure

Muse – Uprising

Muse – Hysteria

Muse – Resistance

Avanged Sevenfold – Dear God

Coldplay – Viva La Vida

Magas, kócos barna hajú, borostás srác bámult rá csodálkozva a feltáruló ajtóban, és Ádám úgy érezte magát a tekintetétől, mintha UFO lenne. Természetesen nem hitt a földönkívüliekben, de az azonosítatlan tárgy kifejezést találónak vélte ebben az esetben. Mondani akart valamit, bemutatkozni, elvégre ő az idegen, de éppen mert idegen volt, a torkára fagyott a szó. Ráadásul elfogta a bizonytalanság, mert a bejelentkezésnél összekuszáltak valamit, és nem volt benne biztos, hogy jó szobába érkezett. A srác az ajtóban végül hamarabb eszmélt.

– Á, biztosan te vagy Ádám! Gyere be! – derült fel az arca, és félreállt, hogy utat engedjen neki. – Én Robi vagyok, ő pedig ott... – intett az erkélyajtó mellett álló asztal felé, de nem maradt ideje befejezni a mondatot, mert az említett felpattant, három lépéssel átszelte a szobát, és Ádám előtt termett.

– Jocó – nyújtott kezét. – Ez lesz a te vackod – mutatott az ajtóhoz legközelebb eső ágyra. – Ez a legrosszabb, de így jártál. Robi a sarkot szereti, én meg az erkélyt.

Ádám levette a hátizsákját, és leült az ágyra. Ki akarta fújni magát, mielőtt elkezd kipakolni. És még mindig nem tudta, mit mondhatna.

– Na, ne feszengj már ennyire! – nevetett Jocó. – Légy nyugodt, nem harapunk. Amúgy gondold el, helyzeti előnyből indulsz, mázlid, hogy az a lökött Botond mindenáron az öccsével akart lakni.

Ádám Jocóra pillantott, aztán lemondóan sóhajtott egyet. A fiú közléskényszure már most kezdett sok lenni neki, ezért úgy döntött, mégiscsak nekifog a pakolásnak, hátha akkor Jocó leszall róla. Amúgy is jobban szerette, ha rendben vannak a dolgai. Kinyitotta a szekrényajtót, majd a bőröndjét, de még az első ruhadarabot sem emelte ki, amikor Jocó ismét megszólalt a háta mögött.

– Vastag pulcsi? És kabát? Előre készülsz a télre?

– Csak szeptember végén megyek haza – sóhajtott Ádám. – És addigra már hideget mondanak. Édesanyám úgy gondolta, jobb a biztonság.

– Egy hónapig itt fogsz dekkolni? – fecsegett tovább Jocó. – Hát az vacak, főleg így az elején. De majd bemutatunk addig pár jó arcnak, hogy értelmesen tudj tölteni a hétvégéket.

Ádám bólintott. Bár a fiúkat elnézve meggyőződése volt, hogy elképzelésük az értelmes tevékenységről nem egyezik, de nem mert nemet mondani. Az végül is nem baj, ha megismerkedik pár emberrel.

– Elvisszük Gomba bulijára – fordult Jocó Robi felé. – Mit gondolsz?

– Nekem mindegy – vont a vállát Robi, és leheveredett az ágyára. Ádám úgy látta, nem nagyon örül Jocó ötletének, de úgy tűnt, a fiút lehetetlen megállítani.

– Eljegyzési buli lesz – tájékoztatta Jocó. – Pár hónapja jöttek össze, de úgy szenvedtek a szünetben, hogy muszáj eljegyezniük egymást. Mintha bármi jelentősége lenne – legyintett a fiú, mire Ádám összevonta a szemöldökét. Nem tetszett neki Jocó hozzáállása. Persze tudta, hogy korosztályából a legtöbben így vélekednek, de neki ezek a dolgok igenis fontosak voltak. Tehát ez a Gomba nevezetű srác rögtön elnyerte a szimpátiáját, ismeretlenül is.

– Mindenki ott lesz, aki számít, és nem csak az egyetemről, szóval megismerheted a város krémjét.

– Ne túlozz – mordult Robi, de Jocó megint figyelmen kívül hagyta, Ádámnak pedig az az érzése támadt, hogy a két fiú valami olyan játékot folytat a feje felett, amihez neki semmi köze, mégis a részese lett...

Robi alig várta, hogy nyugodtan beszélhessen Jocóval. Egyáltalán nem tetszett neki, ahogy Ádámra vetette magát. Már az első percben sem, de a fiú képes volt még fokozni: egész délután le sem szállt az új srácról.

Lehetősége erre azonban csak vacsora után adódott, akkor is csak azért, mert megbeszélték Botonddal, hogy beülnek a társalgóba dumálni.

– Te meg mégis mi a francot csinálsz? – támadt neki Jocónak, amikor már elég messze voltak a szobától. – Hogy mászhatsz rá így szerencsétlenre rögtön az első nap?

– És ez téged miért húz fel ennyire?

– Azért, mert egy évig a szobatársunk lesz, basszus! Nem hiányzik, amit tavaly műveltél! Különb is, szerintem nem meleg.

– De az – jelentette ki Jocó magabiztosan.

– Eszméletlen vagy – csóválta meg a fejét Robi.

– Hééé, srácok! – hallatszott ekkor a lépcsőfordulóból. – Mi van már? – sorolt be melléjük Botond. – Szerintem két szinttel feljebb is hallani, hogy ordítasz.

– Annyira nem voltam hangos – morogta Robi. – És az van, hogy ez a hülyegyerek kikezdett az új fiúval.

– Ádámmal?

– Kivel mással?

– Hát már akkor kinézte magának, amikor meglátta a képét.

Nem mondta?

Robi megrázta a fejét, és még mérgesebb lett Jocóra. Haverok voltak, nem csak szobatársak, és ha Botondnak elmondta, neki miért nem? Arról nem is beszélve, hogyha kikezdi Ádámmal, és balul sül el a dolog, az nemcsak kettőjükre lesz harással. Hát nem volt elég neki a múlt év végi balhé?

– Hagyd már! – röhögött Botond Robi arc kifejezését látva.

– Legalább nem akar leugrani a hídról amiatt a seggfej miatt.

– Az a seggfej nem ér annyit – tette hozzá Jocó.

– Nem olyan régen még nem ezt mondtad – morgott tovább Robi.

– De, az régen volt, és egy másik univerzumban – közölte a fiú, miközben elhelyezkedett az egyik fotelban.

– Ja, mert két hét aztán rettentő nagy idő. – Akkor beszéltek utoljára, és Jocó akkor még javában Balázs miatt nyekergett.

A fiú előredőlt a fotelban, és komoly tekintettel nézett rá.

– Szerencséd, hogy tudom, hogy nem úgy gondolod.

– Miért, mi van, ha mégis úgy gondolom?

Jocó oldalra biccentette a fejét.

– Te most féltékeny vagy?

– Ugyan, miért lennék?

– Mert Botondnak mondtam, neked meg nem. De csak annyi történt, hogy kértem, mutassa már meg, kire cserélte le magát, és amikor megláttam Ádám képét...

– Egyből beindult a fantáziája – fejezte be helyette Botond, mire a fiú morcos pillantást vetett rá.

Robi csalódottan felsóhajtott. Az elmúlt év elején, mikor egy szobába kerültek, két hónap alatt kiműveltebb lett buziságból,

mint valaha is gondolta. Nem voltak – tudomása szerint, bár Jocó szerint nyilván vannak egy csomóan – meleg ismerősei, barátai, rokonai. Egyszerűen addig számára ez egy idegen kategória volt, amiről jobbra a buzifelvétel meg a pedofil törvény körüli hírvetés kapcsán hallott. Többnyire nem szép dolgokat. De Jocó végtelen nyíltsága felkeltette az érdeklődését, és miután az első nap közölte, mire számítsanak, ő leült vele dumálni. Jocó semmit sem rejtett véka alá, és neki időnként le kellett állítania, mert túl sok volt az információból. Mégis hamar megkedvelte, minden feltűnési viselkedésével együtt.

Botond jóval nehezebben vette az akadályt. Először szobát akart cserélni, de akkor nem jött össze neki, így maradnia kellett, és végül ő is összehaverkodott Jocóval.

Ezért Robit valóban bántotta, hogy nem tudott valamiről Jocóval kapcsolatban, amiről Botond igen, főleg hogy a tavalyi cirkusz közepén ő volt az, és nem Botond, akinek a vállán Jocó nap mint nap sírt.

– Na, ne csináld már! – bökte meg a vállát Jocó. – Te nem voltál elérhető. Azóta nem is beszéltünk.

– Szóval az én hibám, mert el mertem menni nyaralni? – Botond röhögött, Jocó elvigyorodott, Robi pedig egy sóhajjal feladta. Ezzel a két hülyével szemben úgy sincs esélye. – Na jó, akkor legalább azt áruld el, milyen kávézacsból olvastad ki, hogy meleg?

– Bejelzett a radarom – mondta mindentudó mosollyal Jocó.

– Ami mindig egymillió százalékgig pontos.

– Nem az. De Ádámnál tuti.

– Jó, nem vitatkozom, beszéljünk másról. De ha megint botrány lesz, személyesen tekerem ki a nyakad.

Jocó határozott bólintását ígéretnek véve lezárta a témát, de azért elhatározta, résen lesz. Előző évben volt szerencséje annyira

kiismerni a fiút, hogy tudja, ha pasikról van szó, Jocó nem feltétlenül beszámítható...

Ádám sokkoltan bámult maga elé, mikor magára maradt. Az egész nap úgy suhant el mellette, hogy szinte fel sem fogta.

Hiányzott neki az otthon melege. Az édesanyja főztje, Nóra mosolya. Haza akart menni, itt idegennek érezte magát.

Amint lekaszálódott a vonatról, elfogta a honvágy. Hatalmas hátizsákjának súlya nemcsak a vállát nyomta, hanem a szívét is. Majdnem fel is borult tőle, aztán bőrröndjével maga mellett percekig állt megilletődve az óriási pályaudvar nyüzsgő tömegét figyelve. Szerette azt gondolni, hogy nem a világ végén él, de az a benyomása támadt, hogy a faluja lélekszáma összesen nincs annyi, mint ahány embert abban az öt percben látott. Korábban csak egyszer járt Budapesten, az egyetemi nyílt napon, de akkor a szomszéd hozta kocsival, mert az ő lánya is ide akart jelentkezni, így nem szembesült a főváros színes forgatagával.

Végül összeszedte magát, és elindult a kijárat felé. Lassan haladt, előregörnyedt vállal, de így is többször megingott a teher alatt, amit cipelt, nyúlánk, vékony testét folyton hátrahúzta a hátizsák. Már bánta, hogy lebeszélte az édesapját arról, hogy elkísérje, de tudta, hogy így is elég anyagi terhet ró a családjára, hogy taníttassák, és nem akarta őket újabb kiadásba hajszolni. Végére is nagyfiú, sőt, felnőtt férfi, megoldja egyedül.

Pedig elveszve az óriási fővárosban jól jött volna egy ismerős arc. A tömegközlekedés kifejezetten ijesztően hatott rá, de tudta, hogy nem hátrálhat meg, még ha legszívesebben vissza is fordult volna, hogy az első vonattal hazamenjen. Busszal járt ugyan

gimnáziumba, de azon sosem volt ekkora tömeg, mint a villamoson hétköznapi kora délután. Neki pedig az iskolától eltekintve nemigen akadt dolga a falun kívül, csak amikor ünnepeltek, és elmentek moziba vagy étterembe, vagy valamit intézni kellett a megyeszékhelyen. Csakhogy a fővároshoz képest még az is jelentéktelen porfészeknek tűnt.

Talán mégis olyan egyetemet kellett volna választania, ami közelebb van az otthonához, de ő a legjobbat akarta, az pedig ez volt. Szerencsére a beiratkozás zökkenőmentesen ment, csak a tömeg zavarta. Hiába tervezett meg mindent jó előre, olvasott el minden tájékoztatót, a nyüzsgés kibillentette az egyensúlyából. Jobban értett a technikához, mint az emberekhez, pedig későn mélyült csak el benne. Ahogy a községben sok más korabeli, ő is csak a pandémia alatt kapott laptopot és okostelefont, mert muszáj volt a tantermen kívüli oktatás miatt. Addig, ha valamire szüksége volt, a könyvtárba vagy közösségi házba kellett mennie, mert a szülei úgy gondolták, a modern technológia az ördög találmánya. Csak akkor enyhültek meg, amikor már az atya is online celebrálta a misét, pedig a templomuknak is már évek óta volt saját weboldala. Akkor azt mondták, ha a technológia maga nem is, azért az internet tartalmának nagy része a gonosztól származik, és Ádám ebben nemigen tudott velük vitatkozni. De jó fiú volt, magától is gondosan kerülte az olyan tartalmakat, amelyek károsak lehetnek.

Egyetlen cél lebegett a szeme előtt: hogy felnőve támogatni tudja a szüleit, akik mindig igyekeztek neki mindent megadni. Ádám számára természetes volt, hogy ő fog gondoskodni róluk. Nem voltak kifejezetten jómódúak, és mindig azt hallotta, hogy ha el akar érni valamit, ahhoz sokat és jól kell tanulnia, és ő, mint minden más atyai tanácsot vagy tiltást, ezt is komolyan vette. Kiskorától kezdve kitűnően tanult, és mindent elkövetett azért, hogy ez így

is maradjon. Az egyetemen sem tervezte másképp: bár számtalan híreszteléssel találkozott már arról, hogy az egyetemisták – főként a kollégisták – milyen bulizós életet élnek, és csak a szórakozás érdekli őket, elhatározta, hogy ő ebben nem vesz részt, de ezzel már most elbukott. Pedig amikor életében eddig egyszer bulizni ment, az nem tetszett neki, jobban kedvelte a szolidabb időtöltést. Noha a környéken élő fiataloknak azért megvolt a maguk szórakozása, ő inkább otthon ült, és valami értelmességgel kötötte le magát. De nem mondhatott nemet Jocónak, elvégre a következő éveit itt fogja tölteni, és be kell illeszkednie, amennyire tud.

Ádám megengedett magának egy apró sóhaj. Annyira hiányzott neki Nóra! Az érettségi után a szüleik beleegyezésével eljegyezték egymást. Ő ragaszkodott hozzá, nem akarta úgy otthagyni a lányt, hogy pusztán a barátnője. Így, hogy a menyasszonya volt, sokkal nyugodtabbnak érezte magát.

Nóra képeire siklott a tekintete. Már rég fel kellett volna hívnia. Furdalta a lelkiismeret, mert megígérte a szüleinek és neki, hogy jelentkezik, amint megérkezik, de egészen eddig nem jutott rá ideje. Jocó leállíthatatlan volt, mint aki minden információt egyetlen délután alatt akar átadni neki, ő pedig a tizedét sem volt képes megjegyezni a hallottaknak.

Elővette a telefonját, és Nórát hívta. Remélte, hogy elérhető a lány, bár gyanította, hogy egész nap a hívását várva figyeli a telefonját.

– Szia, kedves! – köszöntötte Nórát, mikor a lány bejelentkezett.

– Szia! Már nagyon vártam, hogy hívj. Mi tartott ilyen sokáig? – Nóra aggódva ráncolta a szemöldökét. – Jól vagy? Olyan rosszkedvűnek tűnsz.

– Hiányzol. Még fél napja sincs, hogy itt vagyok, és máris borzalmas honvágyam van – nevetett fel zavartan a fiú.

– Jajj, szegénykém! Édesanyáddal beszéltél már?

– Még nem – rázta meg a fejét Ádám. – Előbb veled szerettem volna. És ne haragudj, hogy nem hívtalak előbb. Volt egy kis gond az adminisztrációval a csere miatt, aztán pedig ismerkedtem a szobatársaimmal.

– És rendeselek? Mesélj!

– Igen, azt hiszem. – Ádám elgondolkodva harapta be a szája szélét. – Úgy értem, Robi elég csendesnek és komolynak tűnik. Kicsit talán mogorva is. – Nóra felnevetett, mire Ádám is elmosolyodott. – Jocó viszont... – Itt a fiú elakadt. Nem tudta, mit mondjon. Jocó állandó fecsegése bosszantotta, a személye felkavarta. Mégis, valahogy jól érezte magát, ha a közelben volt, ha beszélt hozzá. És nem tudta, mit kezdjen ezzel. – Jocó elég hangerős. Sokat beszél. És egy másodpercre se tud nyugton maradni, legalábbis az alapján, amit eddig láttam belőle.

Nóra megint nevetett, Ádám pedig kinyújtotta a kezét, és tétován megérintette a képernyőt, végighúzva az ujját a lány arcának vonalán.

– Annyira hiányzol, kedves! – sóhajtott fel.

– Te is nekem. – Nóra mosolygott, és játékosan egy csókot fújt felé. – Ígérd meg, hogy hívsz, amikor csak tudsz.

– Már megígértem – mosolyodott el Ádám. – És úgy is lesz.

– Na, most menj, és beszélj szépen a szüleiddel. Vigyázz magadra, szeretlek, és várom, hogy jelentkezz!

– Én is szeretlek. Viszlát, kedves!

Ádám ezután megnyugtatta a szüleit, hogy minden rendben van, csak rögtön beszippantotta az első nap. Miután elköszöntek, megette az utolsó szendvicset, amit otthonról hozott – örült, hogy a vonaton nem volt képes enni, így most nem kellett kimenetnie vacsorát készíteni –, aztán végigdőlt az ágyon. Nem akart még

aludni, csak egy kicsit behunyni a szemét, hátha kevésbé fog zsongani a feje, de egy perc sem kellett, hogy elnyomja az álom.

– Megjöttünk! – kiáltott be Jocó, ahogy kinyitotta az ajtót. A szobában égett a villany, de gyanús volt a csend, és a fiú ámulva torpant meg, Robi pedig ennek köszönhetően hátulról beleütközött.

– Mi a fasz...? – kezdte, követve Jocó tekintetét. Ádám összegömbölyödve aludt az ágyán, és a magas, nyurga fiú így szinte kicsinek, gyermekinek tűnt. – Ne csorgasd már ennyire a nyálad! – mondta Robi fojtott hangon, kikerülve Jocót.

– De hát nem cuiki?

– Nem gerjedek pasikra, szóval nem tudom megítélni – morogta a fiú, mire Jocó hangosan felröhögött.

– Halkabban! – szólt rá Robi. – Ne ébreszd már fel szerencsétlent!

– Akkor elárulom: cuiki. És ígérem, nem lesz balhé – pillantott hátra a válla fölött Jocó.

– Ajánlom is.

– Héé, nézd! – Jocó Ádám asztalához lépett, és a kezébe vette a sarkán álló képet. – Talán a húga.

– Francot – nézett a képre Robi. – Tuti a barátnője.

– Tuti kamu – vont a vállát Jocó, és visszarakta a fotót a helyére.

– Elképesztő vagy – csóválta meg a fejét Robi, majd az ágyához ment, és végignyúlt rajta.

– Kimegyek, elszívok egy cigit – közölte Jocó. Noha a kollégiumban hivatalosan nem lehetett dohányozni, a diákok így is megtalálták a kiskapukat. Az erkélyes szobák ezért voltak hasznosak, és Jocó is ezért választotta a mellette lévő ágyat: hármuk

közül csak ő dohányzott. Már tavaly is, bár Ádamból sem nézte ki, hogy cigizik.

– Menj csak.

Jocó kilépett az ajtón, behúzta maga mögött, és úgy helyezkedett, hogy rálásson Ádámra. Franc se tudta, mi vonzza hozzá. De amikor meglátta a képét, kíváncsivá tette a tekintetéből sugárzó szomorúság. Nem fájdalmas szomorúság, inkább valamiféle melankolikus belenyugvás. Mint aki beletörődött az elkerülhetetlen sorsba. Valami hasonló fogta meg annó Balázsban is. Jocó felsóhajtott. Úgy látszik, vonzódik a titkokat rejtegető pasikhoz, pedig a tapasztalataiból kiindulva egyáltalán nem kéne.

Ha tetszett, még többet találsz itt:

<https://webshop.fairbookskiado.hu/termek/queer-books-valogatás>

